

[Bolvig]

ikke kunne sige, at der ikke er muligheder for virkelige forhøjelser ved de kommende overenskomstforhandlinger undtagen for de lavestlønnede grupper inden for både den private og den offentlige sektor?

Vi kunne opfordre til solidaritet med de arbejdsløse; solidaritet taler man meget om, også blandt organisationerne og også herfra. Der er brug for solidaritet med de svageste grupper, der er brug for solidaritet med dem, der virkelig er ledige, og derfor må de fleste partier heldigvis vende sig stærkt mod en nedsættelse af arbejdsløshedsunderstøttelsen. For der er vel ingen mulighed for, at vi er så solidariske i det danske samfund, at man kunne forestille sig en arbejdstidsforkortelse uden kompensation, så meget, at der ville blive skabt jobmuligheder til alle, der er ledige i det danske samfund?

Sluttelig mener jeg, at en af de vigtigste ting, hvis vi virkelig skulle hjælpe dansk erhvervsliv, var at tage hul på en seriøs debat om medeje, hvor man sikrede sig, at de enkelte rundt omkring på de danske virksomheder til gengæld for en nødvendig tilbageholdenhed, som vi må håbe og tro på, gradvis blev medejere af de enkelte virksomheder uden de centrale fonds. En sådan gennemført medejerreform er jeg overbevist om vil kunne blive startskuddet til nye fremskridt her i 1980'erne og vil kunne få samme effekt, som f. eks. andelsbevægelsen fik, da vi i sin tid indførte den.

Skulle jeg henstille noget til ministeren, var det at kile på fortsat, ligesom jeg vil opfordre ministeren til endnu mere fantasi og dristighed. Jeg synes ikke, det gør noget, når det fælles samfund går ind i forskellige støtteordninger, om også samfundet skulle være villigt til at løbe større risici, end man har været i stand til tidligere; det tror jeg vi vil opnå meget positivt i forbindelse med. Staten må gerne tage risici, som f. eks. pengeinstitutter ikke er i stand til at tage.

Arne Bjerregaard (KrF):

Man bliver jo idelig skuffet, og jeg er nødt til at sige, at jeg på foranledning af dagsordensforslaget skal afholde mig fra i dag at gå ind i nogen større debat om selve forespørgslen, fordi det fremsatte dagsordensforslag afslører en så forenklet og primitiv argumentation, at det kun kan have det eneste formål at forlede befolkningen til at tro på, at de i

dagsordensforslaget anførte ændringer er mulige uden en fuldstændig ændring af hele vor lovgivning.

Selvfølgelig kan man ikke massivt sænke erhvervsomkostningerne, selvfølgelig kan man ikke halvere renten, og selvfølgelig kan man ikke skaffe midler til folkepension, invalidepension og andre statsopgaver, hvis vi ikke skaffer dækning for det eksisterende underskud, bl. a. ved salg af statspapirer. Det kan man ikke, hvis man ikke samtidig vil lave fundamentale ændringer i den samlede lovgivning, med de tragedier såvel for den enkelte som for familien, som dette ville forårsage. Eller hvis man ville gøre det, som vi jo ved fremskridtspartiet ikke lægger i det: gennemføre en klar og udvidet selektiv støtteordning til erhvervslivet. Altså kan det kun være det første, som fremskridtspartiet lægger i det, nemlig at man skal lave en fuldstændig omkalfatring af dette samfund i løbet af nul komma fem for at imødekomme de synspunkter, som er nedfældet i selve dagsordensforslaget.

Det er jo morsomt at se, at først skal man ikke dække udgifterne ved at sælge statspapirer, derudover skal man have skattelettelse, og derudover har fremskridtspartiet stemt imod mangfoldige punktskatter og foreslået en række af dem afskaffet samt foreslået, at jordskatterne afskaffes. Med denne mægtige skattelettelse mener man altså at skulle have mulighed for at skabe grobund for et dygtigt erhvervsliv i dette samfund. Ja, forstå det, hvem der kan; man skal i alt fald ind i en fremskridtsideologi for at kunne forstå sammenhængen deri.

Endelig søger man jo hele tiden at løse problemet ved skattelettelser. Det er sådan set det eneste, man nogen sinde har fremført: let skatterne, så er alt klarer, så bliver den almindelige lønmodtager så glad. Jeg går ud fra, at det er de samme synspunkter, som man nedfældede i redningsplanen for Danmark af september 1979. Jeg kan oplyse, at det, der står deri, sammenholdt ganske vist selvfølgelig med de ændringsforslag, man har stillet til finansloven, ville bevirke, at der af en indkomst på 80.000 kr., som eventuelt kan få boligsikring, og hvori der er to børn, ville blive adskillige tusinde kroner færre til forbrug efter fremskridtspartiets redningsplan, medens den familie, som har 500.000 kr., kan